

jeg tilbøielig til at mene, at de skulle afholdes af det Offentlige; men jeg vil ialtfald ikke have Noget imod, at det bliver udtryffeligt sagt, at Udgifterne ved denne Underjøgelse bør afholdes af det Offentlige. — Det er jo imidlertid indlysende, at man ikke kan blive staaende derved; thi om det end ikke er nødvendigt mod en Sindsfyg at anvende saadanne Forholdsregler, som ellers vilde være et ulovligt Indgreb i hans Frihed, kan han dog derfor blive uforsvarligt behandlet. Han kan navnlig blive uforsvarligt behandlet ved Forjømmelse. Lige saavel som han kan blive uforsvarligt behandlet ved at undergives for stor Indskrænkning i Friheden, ligesaa vel kan han blive det, ved, at man lader ham gaa for Lud og kolbt Vand, ved, at han ikke bliver underkastet Tilsyn eller Indskrænkninger i Friheden, og det er vist et stort Spørgsmaal, om ikke den sidste uforsvarlige Behandling overfor Sindsfyge er nok saa hyppig som den første. Derfor maa der ved Siden af denne Bestemmelse om, at der skal ske Anmeldelse, naar man vil stride til at anvende specielle Tvangsmidler mod en Person, særlig Bevogtning, foreskrives som en almindelig Regel, at, naar en Politimester ellers har Grund til at antage, at en Sindsfyg eller Landsfvag er anbragt under uforsvarlige Forhold, skal han fremkalde en Underjøgelse af, om det forholder sig saa, og i bekræftende Tilfælde træffe Foranstaltninger til at afhjælpe dette. Hvad angaar Spørgsmaalet, om Behandlingen kan anses for at være uforsvarlig, maa det besvares i Forhold til den Sindsfyges Tilstand, og jeg skal derfor svare den ærede Rigsdagsgmand, som rettede et Spørgsmaal til mig i den Anledning, at det kan ikke i Almindelighed siges at ville være uforsvarligt at holde en Sindsfyg indeluffet, det kommer an paa, om hans Tilstand kræver det. Der er mange Sindsfyge, overfor hvilke det selvfølgelig kan anses for at være aldeles forsvaerligt undertiden at indeluffe dem, medens der er andre Sindsfyge, overfor hvilke det ikke kan anses for forsvaerligt. Derfor kan det Spørgsmaal, om det falder ind under det uforsvarlige Forhold at indeluffe en Sindsfyg, ikke besvares ved en almindelig Regel, det kommer an paa et Skjøn over den Sindsfyges Tilstand. Er det nødvendigt for egen eller Andres Skyld, at han holdes indeluffet, er det forsvaerligt; er det derimod ikke nødvendigt, er det uforsvarligt. Naar det nu viser sig, at en Sindsfyg befinder sig under uforsvarlige Forhold, bør der gjøres Noget for at tilvejebringe en Forandring, og overfor denne Tingenes Tilstand vil det eneste Middel, som det Offentlige egentlig

har, være det, at foranledige Vedkommende indlagt paa en offentlig Sindsfygeanstalt eller ialtfald paa en under offentlig Kontrol staaende Sindsfygeanstalt, og der vil der saa blive Spørgsmaal om Udgifter. Hvad disse Udgifter angaar, forekommer det mig, at der ikke kan være videre Tvivl om, at Lovforslagets Mening skal være den, at de skulle udredes efter de almindelige Regler om, hvorvidt der er en Forpligtelse til Underhold naturligtvis overfor Sindsfyge, og naar altjaa Lovgivningen i enkelte Tilfælde udstrækker Underholdningspligten overfor sindsfyge Personer videre end overfor sunde, saaledes som Plafaten af 19de November 1828 gjør, er det jo de Regler, der gjælde om Underholdningspligten for Sindsfyge, der her komme til Anvendelse. Naar der af en æret Rigsdagsgmand blev gjort mig det Spørgsmaal, om disse Udgifter, som mulig blive at afholde af det Offentlige, naar Private eller de, hvem Underholdningspligten paahvilede, ikke formaede det, skulde betragtes som Fattighjælp, navnlig forsaavidt Landsfvage angaar, maa jeg dertil bemærke, at det er et Spørgsmaal, som nærmest hører under Indenrigsministeriet, idet det bliver et Spørgsmaal om, hvad der falder ind under Begrebet Fattigunderstøttelse, og hvad ikke, og jeg har derfor ikke nogen Competence til at besvare det; men iøvrigt er jeg mest tilbøielig til at tro, at Udgifterne til behørig Forsjøgelse af Landsfvage maa blive Fattighjælp, naar det er nødvendigt, at det Offentlige maa tilskyde disse, fordi den Private, hvem Forsjøgelsen paahviler, ikke kan det. Det er ganske vist, at der maaste kan være noget Haardt og Ubilligt dervi, men jeg ser egentlig ikke, hvad der skulde berettige til at undtage det fra Fattighjælp, naturligtvis naar det findes nødvendigt at anbringe den Landsfvage paa den nævnte Maade.

Naar maa nu gaar over til at omtale de øvrige Paragrafer i Lovforslaget, altjaa om Tilsynet med offentlige og private Anstalter, maa jeg først gjøre den Bemærkning overfor den første ærede Rigsdagsgmand, som havde Ordet, at det er nødvendigt eller i hvert Fald meget hensigtsmæssigt at stille et bestemt Kjendemerke op paa, hvad man vil kalde en Anstalt for Sindsfyges Behandling v. s. v., og det er jo en ren Skjønssag, om man vil sige, at det er et Sted, hvor der er mere end 2 Sindsfyge til Behandling, eller et Sted, hvor der er mere end 3 Sindsfyge til Behandling. Jeg ser ikke rettere, end at det bliver en ren Skjønssag, jeg har kun efter Sundhedskollegiets Forslag troet, at det kunde være rigtigt at sige, at, saasnart der var mere end 2, maatte